HERMAN
WOUK
ÎNCĂ TRĂIEȘTE
STEPHEN KING

Stephen King

HERMAN WOUK ÎNCĂ TRĂIEȘTE

Traducerea
RUXANDRA TOMA

Revista **COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE**
ANTICIPAȚIA nr. 12/2013

Povestirea care urmează a fost scrisă de Stephen King ca urmare a unui pariu pierdut în fața fiului său, Owen, cu miza constând în faptul că perdantul trebuie să scrie o povestire pornind de la un titlu dat de câștigător.

Inițial, King s-a jucat cu ideea unui bolnav mintal care-i ține în viață pe anumiți scriitori printr-o putere psihică, însă textul nu se lega. Abia după patru luni, un memorial improvizat la locul unui accident auto din apropierea casei lui King a dat turnura finală textului pe care-l veți citi și care a fost distins în 2011 cu premiul Bram Stoker pentru cea mai bună povestire horror a anului.

În cazul de față însă, horror e doar o etichetă mult prea restrictivă pentru o altă latură literară a scriitorului american, încă prea puțin cunoscută în România.

I. BRENDA CÂȘTIGĂ 2 700 DE DOLARI LA LOTERIE SI REZISTĂ PRIMEI ISPITE.

În loc să-și cumpere o sticlă cu cocktail din portocale și multă votcă pentru a sărbători, își achită creditul de pe un MasterCard care-și depășise de o veșnicie limita. Apoi sună la Hertz și pune o întrebare. Apoi o sună pe prietena ei, Jasmine, care locuiește în North Berwick și îi povestește de loterie. Jasmine scoate un țipăt de bucurie și zice:

— Te-ai ajuns, fato!

Măcar de-ar fi așa. Brenda îi explică cum și-a achitat creditul de pe card ca să-și poată închiria un Chevy Express dacă i se arată. Este o dubiță cu nouă locuri, sau, cel puțin, așa i-a spus fătuca de la Hertz - închirieri Auto.

— Am putea să vârâm toți copiii în ea și să mergem la Mars Hill. Să-i vedem și pe-ai tăi, și pe-ai mei. Să le arătăm nepoții. Să-i tapăm de niște bani. Ce părere ai?

Jasmine ezită. Mult-slăvita cocioabă pe care ai ei o numesc „locuință" e mult prea mică și înghesuită, și, chiar de-ar fi fost suficient spațiu, tot n-ar fi vrut să stea cu ăi bătrâni. Îi detestă. Și pe bună dreptate, își zice Brenda; când avea cincisprezece ani, Jasmine a fost violată de propriul tată. Maică-sa știa ce se petrece și n-a făcut nimic. Când Jasmine s-a dus la ea plângând, mă-sa i-a spus: „N-ai de ce să-ți faci griji, nu mai are de mult oute".

Jas s-a măritat cu Mitch Robicheau doar ca să plece de acasă, iar acum, trei soți, patru copii și opt ani mai târziu, e singură. Și trăiește din ajutorul social, chiar dacă lucrează șaisprezece ore pe săptămână la „Dați-vă pe role", unde distribuie perechi de patine și schimbă bani pentru sala de jocuri, pentru că mașinile de acolo funcționează doar cu fise speciale. Are voie să-i ia cu ea pe cei doi

copii mici. Delight doarme în birou, iar Truth, băiețelul de trei ani, mișună prin sală trăgându-se de pamperșii lăbărțați. Nu intră în cine știe ce încurcături, deși anul trecut a luat păduchi și cele două femei s-au văzut nevoite să-l radă pe cap. Și cum a mai orăcăit, micuțul.

— Mi-au mai rămas doar șase sute după ce-am plătit creditul, zice Brenda. Mă rog, patru, dacă pui la socoteală și închirierea mașinii. Dar n-am s-o plătesc din banii ăștia, pentru că acum pot s-o trec pe card. Am putea să stăm la motelul Red Roof și să ne uităm toată ziua la HBO. E gratis. Putem să ne luăm mâncare la pachet de alături și ăia mici se pot bălăci în piscină cât au ei chef. Ce zici?

Din spatele ei se aude un zbieret. Brenda ridică vocea și zbiară și ea:

— Freddy, n-o mai necăji pe sor-ta și dă-i imediat înapoi ce i-ai luat!

Și atunci, bravo, măi fată, gălăgia o trezește pe cea mică. Ori asta, ori Freedom a făcut treaba mare pe ea și s-a trezit singură. Freedom face *mereu* în pamperși. Brenda are sentimentul că scopul vieții lui Freedom este căcălica. Din punctul ăsta de vedere seamănă cu tac-su.

— Presupun... spune Jasmine, lungind cuvântul până-l face de patru silabe. Ba chiar de cinci.

— Haide, fată! La drum! Uite cum zic să facem! Luăm autobuzul până la Jetport și închiriem mașina de acolo. Mai rămân cinci sute de kilometri, pe care putem să-i facem în patru ore. Tipa de la Hertz mi-a spus că ăștia mici se pot uita la DVD-uri. Au și *Mica sirenă* și toate desenele alea mișto.

— Poate reușesc s-o fac pe maică-mea să-mi dea și mie ceva din banii ăia de la guvern, înainte să-i pape pe toți, murmură Jasmine, dusă pe gânduri.

Fratele ei, Tommy, a murit anul trecut în Afganistan. Bombă artizanală. Și maică-sa a căpătat de la stat optzeci de mii de dolari pe chestia asta. Și i-a promis că-i dă și ei o parte, având însă grijă să n-o audă ăl bătrân. Desigur, poate că erau deja păpați. Chiar foarte probabil. Știe că domnul Romantic și-a cumpărat o Yamaha cu îmbunătățiri, deși pe Jasmine n-o duce capul la ce-i folosește o chestie ca asta la bătrânețe. Și mai știe că banii de la stat sunt, de cele mai multe ori, ca un miraj. Amândouă știu asta. De fiecare dată când vezi ceva cu sclipici, cineva dă drumul la ploaie. Sclipiciul iese mereu la spălat.

— Haide, măi, insistă Brenda.

S-a îndrăgostit de ideea de a-i sui în dubiță pe copii și pe cea mai bună prietenă a ei (singura ei prietenă) din liceu, care locuiește acum în orașul vecin. Amândouă singure, cu un total de șapte copii, cu mult prea mulți bărbați vrednici de dispreț în oglinda retrovizoare; și, cu toate acestea, tot mai știu cât de cât să petreacă.

Aude un bufnet sec. Freddy începe să urle. Glory îl lovise în ochi cu o jucărie.

— Glory, încetează imediat, ori te trăsnesc de nu te vezi! răcnește Brenda.

— Nu vrea să mi-o dea pe Powerpuffa mea! chirăie Glory și acum începe și ea să plângă.

Acum plâng toți trei - Freddy, Glory și Freedom - și, preț de o clipă, întunericul se lasă iar peste ochii Brendei. A avut parte cam de mult întuneric din ăsta în ultimul timp. Locuiesc la etajul trei, într-un apartament cu trei camere, fără vreun bărbat la orizont (cel din urmă, Tim, și-a luat zborul acum șase luni), își umplu burțile doar cu tăiței și Pepsi și înghețată ieftină de la Walmart, n-au aer condiționat și nici cablu, ea a lucrat la Quick-Flash, dar magazinul a dat faliment și s-a transformat într-un minimarket de benzinărie și

directorul a angajat în locul ei un imigrant ilegal, un Taco Paco, pentru că Taco Paco e în stare să muncească douăşpe-paişpe ore pe zi. Taco Paco poartă o basma şmecheră pe cap şi are o mustăcioară scârboasă şi nimeni nu l-a lăsat cu burta la gură. Treaba lui Taco Paco e să lase *el* gagici cu burta la gură. Proastele pică în fund când îi văd mustăcioara şi *buum,* liniuţa de pe testul de sarcină se face albastră şi uite cum apare un alt plod pe lume, exact la fel cu cel dinaintea lui.

Brenda cunoaşte lucrurile astea din proprie experienţă. Le spune oamenilor că ştie cine este tatăl lui Freddy, însă, în realitate, habar n-are, au fost câteva nopţi de beţie când toţi *bărbaţii* arătau bine, şi, zău, pe bune, cum să-şi mai caute ea acum de lucru? Că-i are pe ăştia *mici.* Ce să facă, să-l lase pe Freddy să aibă grijă de Glory şi s-o ia pe Freedom cu ea la toate interviurile alea de căcat? Da, bravo, aşa chiar c-ar avea un *succes* fulminant. Şi, în fond, de unde să aleagă, când nu sunt decât câteva posturi de vânzătoare la drive-in-urile de la MickeyD sau de la Booger King? În Portland au mai rămas vreo două cluburi de striptease, dar gabaritele depăşite ca ea nu capătă slujbe din astea, iar toate celelalte afaceri sunt pe butuci.

Îşi aduce aminte că a câştigat la loterie. Îşi aduce aminte că diseară se pot lăfăi cu toţii în două camere cu aer condiţionat de la Red Roof - ba chiar în trei! De ce nu? Uite cum se schimbă lucrurile!

— Brennie? aude vocea mai nesigură ca oricând a prietenei ei. Mai eşti la telefon?

— Mda, zice ea. Haidee, fată, mi s-a aprobat maşina. Gagica de la Hertz spune că-i roşie.

Coboară vocea şi adaugă:

— Culoarea ta norocoasă.

— Ai achitat creditul online? Cum de-ai reuşit?

Jasmine știe ce s-a întâmplat cu laptopul Brendei. Freddy s-a încăierat cu Glory luna trecută și l-au trântit de pe pat. A căzut și s-a făcut bucăți.

— Am folosit calculatorul de la bibliotecă.

Rostește cuvântul așa cum a învățat în Mars Hill, orășelul în care a copilărit: *biblitiecă.*

— Am stat ceva vreme la coadă, da' se merită. E moca. Deci, ce spui?

— Poate ne luăm și o sticlă de Allen's, visează prietena ei.

Jasmine moare după lichiorul de cafea Allen's, dacă-l poate căpăta.

Adevărul este că moare după absolut orice poate căpăta gratis.

— Ca-te-go-ric, spune Brenda. Și o sticlă de votcă cu suc de portocale pentru mine. Dar, Jas, să știi că n-am de gând să beau când conduc. Tu poți să bei liniștită, eu am să aștept să ajungem la motel. Nu vreau să-mi pierd permisul. E tot ce mai am.

— Și chiar crezi că ai să-i convingi pe ai tăi să-ți dea ceva bani?

Brenda își zice că, odată ce-i vor vedea copiii - presupunând, bineînțeles, că aceștia vor putea fi mituiți (sau vârâți în sperieți) ca să se poarte frumos -, s-ar putea să reușească.

— Să nu sufli o vorbă despre loterie, o avertizează ea pe Jasmine.

— Nici gând, răspunde prietena ei. M-oi fi născut eu noaptea, dar nu azi-noapte.

Le umflă râsul pe amândouă: poanta-i veche, dar încă bună.

— Deci, ce zici?

— O să trebuiască să-i învoiesc de la școală pe Eddie și pe Rosellen.

— Mare scofală, pufnește Brenda. Deci, ce zici, fato?

O pauză lungă la celălalt capăt. Apoi Jasmine spune și ea:

— La drum!

— La drum! răcnește și Brenda.

Și amândouă scandează lozinca în vreme ce trei copii zbiară în apartamentul Brendei, din orașul Sanford, și unul (cel mai probabil, doi) zbiară în apartamentul lui Jasmine din North Berwick. Ele sunt acele femei grase pe care nu le bagă nimeni în seamă pe stradă, pe care nu le agață niciun tip în baruri decât dacă ora e târzie, starea e de beție și nu-i nimeni mai de Doamne-ajută prin preajmă. Bărbații piliți sunt de părere - părere prea bine cunoscută și de Brenda, și de Jasmine - că bulanele pline cu osânză sunt oricum mai bune decât deloc. Au fost colege la liceul din Mars Hill, iar acum locuiesc puțin mai la sud și se ajută una pe alta ori de câte ori pot. Ele sunt acele femei grase pe care nu le bagă nimeni în seamă, cu o droaie de copii în preajmă, și care acum scandează *La drum, la drum* ca două majorete tembele. Așa stau lucrurile în această dimineață de septembrie, deja mult prea călduroasă la ora opt treizeci. Și așa a fost dintotdeauna.

II. IAR ACEȘTI DOI POEȚI VÂRSTNICI, CARE PE VREMURI S-AU IUBIT ÎN PARIS, IAU O GUSTARE LÂNGĂ POPASUL DE PE MARGINEA AUTOSTRĂZII.

Phil Henreid are acum șaptezeci și opt de ani, iar Pauline Enslin șaptezeci și cinci. Amândoi sunt foarte slabi. Amândoi poartă ochelari. Amândoi au părul alb și subțire, învolburat de adierea vântului.

S-au oprit la un popas pe autostrada 95, lângă Fairfield, cam la treizeci și doi de kilometri mai spre nord de Augusta. Clădirea neaspectuoasă este din lemn, toaleta publică de alături este din cărămidă. Toaleta publică nu arată prea rău. Toaleta publică este *curată.* Nu miroase urât, Phil, care locuiește în Maine și este familiarizat cu acest popas, nu ar fi îndrăznit în vecii vecilor să

propună locul acesta pentru o gustare pe timp de vară. Atunci când traficul de pe autostradă se umple cu vilegiaturiști din afara statului, Autoritatea Autostrăzilor aduce veceuri ecologice, iar zona aceasta verde pute de-ți mută nasul din loc. Acum însă, veceurile alea au fost duse de aici, iar popasul a redevenit un loc plăcut.

Pauline așterne o față de masă cadrilată peste masa de picnic, scrijelită cu inițialele atâtor și atâtor turiști, de la umbra unui stejar bătrân, și o proptește cu coșul de răchită în care a adus mâncarea, pentru ca adierea caldă și blândă a vântului să n-o deranjeze. Din coș scoate sandviciuri, salată de cartofi, felii de pepene galben și două bucăți de prăjitură cu cremă de cocos. A adus și o sticlă mare cu ceai roșu, în care cuburile de gheață scot clinchete vesele.

— Am bea vin, dacă am fi la Paris, spune Phil.

— La Paris n-am avea de mers încă o sută de kilometri, răspunde ea. Ceaiul e proaspăt și e rece. Trebuie să te mulțumești cu el, n-ai încotro.

— Nu mă vait, zice el, punându-și mâna deformată de artrită peste cea a femeii (și aceasta umflată, chiar dacă o idee mai puțin). Este un adevărat festin, draga mea.

Își surâd, zbârcindu-și și mai mult obrajii ofiliți de trecerea timpului. Cu toate că Phil a fost căsătorit de trei ori (cu cinci copii împrăștiați în urma-i, ca niște confeti), iar Pauline a fost măritată de două ori (fără copii, dar amanți de ambele sexe cu zecile), încă mai este ceva între ei. Mult mai mult decât o simplă scânteie. Phil se miră și parcă nu se miră. La vârsta aceasta - înaintată, desigur, dar departe, totuși, de apelul final - iei ce ți se oferă și spui mulțumesc. Amândoi sunt invitați la un festival de poezie organizat în campusul din Orono al Universității Maine și, cu toate că plata pentru apariția lor comună nu este cine știe ce, ei o consideră perfect rezonabilă. Deoarece era fericitul posesor al unui cont de economii,

Phil și-a făcut de cap și a închiriat un Cadillac de la punctul Hertz din aeroportul din Portland, unde s-au întâlnit. Pauline râsese de el, spunând că mereu fusese un hipiot de mucava, dar o făcuse cu tandrețe. Pentru că Phil n-a fost în viața lui hipiot, însă a fost ce-a fost în cel mai sincer și autentic mod cu putință, iar ea știa asta. Așa cum el știa că oasele ei măcinate de osteoporoză s-au bucurat de călătoria cu mașina.

Iar acum, un picnic. Cina de diseară va fi o șaradă călâie, înecată într-un sos incert, falnică realizare a cantinei unuia dintre căminele universității. „Mâncare bej", îi zice Pauline. Mereu mâncarea oferită poeților invitați să conferențieze la facultăți este bej, și, oricum, masa nu va fi servită mai devreme de opt seara. Alături de un vinuț ieftin, alb-gălbui, menit, pare-se, să le tulbure și mai mult intestinele de bețivani semi-pensionați. Gustarea aceasta este cu mult mai bună, iar ceaiul cu gheață este minunat. Ba chiar Phil își lasă fantezia să zburde, spunându-și că, poate, după masă, o va lua de mână și o va duce în iarba înaltă din spatele toaletei, la fel ca în cântecul acela vechi al lui Van Morrison, și...

O, dar din păcate nu va fi așa. Poeții de o anumită vârstă, al căror apetit sexual s-a blocat definitiv în viteza întâi, nu trebuie să riște ridicolul alegând un asemenea loc pentru o întâlnire romantică. Cu atât mai mult acei poeți cu experiență foarte bogată și extrem de variată, care știu acum că fiecare asemenea ocazie ar putea rămâne neîmplinită și, mai ales, știu că fiecare asemenea ocazie ar putea fi ultima. *În plus,* își spune Phil, am *avut deja două infarcte. La ce s-o gândi ea, oare?*

Pauline se gândește la asta: *În niciun caz după sandviciuri și salata de cartofi, ca să nu mai pun la socoteală și prăjitura. Dar poate la noapte. Nu-i exclus.* Îi surâde și scoate din coș și ultimul articol. Ziarul *New York Times,* cumpărat de la aceeași prăvălie din Augusta de unde

luase restul lucrurilor pentru picnic, inclusiv fața de masă cadrilată și sticla cu ceai. La fel ca pe vremuri, dau cu banul pentru paginile de Cultură. Pe vremuri, Phil - care a câștigat în 1970 National Book Award pentru cartea *Burning Elephants* - alegea mereu pajura și câștiga de mult mai multe ori decât ar fi fost normal. Astăzi alege capul... și câștigă din nou.

— Ei, asta-i bună, obrăznicătură ce ești! exclamă ea și îi dă secțiunea din ziar.

Amândoi mănâncă. Citesc ziarul împărțit în două. La un moment dat, ea îl privește peste furculița cu salată de cartofi și îi spune:

— Încă te mai iubesc, pungaș bătrân.

Phil zâmbește. Vântul îi răvășește puful ca de păpădie al părului. Scalpul îi lucește delicat printre fire. Bineînțeles că nu mai este acel tânăr turbulent din Brooklyn de odinioară, lat în umeri ca un docher (și cu gura la fel de spurcată), dar Pauline încă mai vede umbra acelui bărbat, atât de plin de furie, disperare și poftă de viață.

— Și eu te iubesc, Paulie, răspunde el.

— Suntem două hârburi, zice ea și izbucnește în râs.

Odată a făcut sex și cu un magnat, și cu un star de cinema cam în același timp, pe când la picup Rod Stewart cânta „Maggie May" în franceză. Acum, însă, femeia numită de *New York Times* „Cea mai mare poetă în viață a Americii" locuiește într-o clădire fără lift din Queens.

— Doi bătrâni care merg în provincie să-și citească poeziile pe doi bani și să facă picnic în popas la marginea autostrăzii, mai adaugă ea.

— Nu suntem bătrâni, o contrazice el, suntem tineri, *ma bébé.*

— Despre ce, Doamne iartă-mă, vorbești tu acolo?

— Uită-te la asta, o îndeamnă el și îi arată prima pagină din secțiunea de Cultură.

Pauline o ia și vede o fotografie. O fărâmă de om veștejit, cu o canotieră pe cap și un surâs larg pe buze.

NONAGENARUL WOUK PUBLICĂ O NOUĂ CARTE

de *MOTOKO RICH*

La vârsta de 94 de ani - presupunând că o mai apucă -, majoritatea scriitorilor se vor fi retras de mult din activitate. Nu însă și Herman Wouk, autor al celebrelor romane *The Caine Mutiny* (1951) și *Marjorie Morningstar* (1955), Majoritatea celor ce-și mai amintesc miniseriiie TV realizate după romanele sale inspirate din Al Doilea Război Mondial, *The Winds of War* (1971) și *War and Remembrance* (1978), trăiesc ei înșiși acum din ajutor de la stat. Este un avantaj al pensionării de care Wouk putea beneficia încă din 1980.

Nici vorbă însă. Cu un an înainte de a nouăzecea sa onomastică, Wouk a surprins pe toată lumea cu romanul *A Hole in Texas*, carte care s-a bucurat de recenzii favorabile, iar anul viitor va publica un volum de eseuri, intitulat *Limba în care ne vorbește Dumnezeu.*

Să fie acesta testamentul său literar?

„Nu mă simt pregătit să vorbesc pe această temă", ne-a spus Wouk, surâzând. „Ideile nu se termină doar pentru că îmbătrânești. Trupul ți se șubrezește, dar cuvintele niciodată." întrebat despre

Continuarea la pag. 19

Pauline se uită la chipul bătrân și boțit de sub pălăria de paie înclinată șmecherește și-și simte ochii înotând în lacrimi.

— Trupul ți se șubrezește, dar cuvintele niciodată, repetă ea. Minunat.

— Ai citit vreo carte de-a lui? o întreabă Phil.

— *Marjorie Morningstar,* în tinerețe. E un imn plicticos închinat virginității, dar m-a fermecat, împotriva voinței mele. Dar tu?

— Am încercat să citesc *Youngblood Hawke,* dar n-am putut s-o termin. Și uite... încă mai scrie. Și ne-ar putea fi tată, așa de bătrân e.

Împăturește ziarul și îl pune la loc în coș. Mai departe de ei, luminile traficului de pe autostradă curg sub cerul înalt de septembrie, plin cu nori de vreme bună.

— Vrei să facem schimb înainte să plecăm? Ca pe vremuri?

Ea se gândește puțin, apoi aprobă: vrea. Au trecut mulți ani de când n-a mai ascultat pe altcineva citindu-i cu voce tare poeziile, iar senzația e întotdeauna ușor dezorientantă - de parcă te-ai privi din exterior dar de ce nu? În tot popasul sunt doar ei.

— În cinstea lui Herman Wouk, care încă mai joacă. Vezi că manuscrisele sunt în buzunarul exterior al genții.

— Mă lași să-ți umblu-n lucruri?

Pauline îi aruncă vechiul ei surâs oblic, apoi se întinde cu ochii închiși la soare. Se bucură de căldură. Curând zilele se vor răci, dar acum sunt calde. Încă.

— Poți să-mi umbli-n lucruri cât vrei, Phil, spune ea, aruncându-i printre gene o privire languroasă și amuzant de seducătoare. Umblă cât îți poftește inima.

— Asta-i de ținut minte, zice el și se duce la Cadillacul închiriat.

Poeți într-un Cadillac, își spune ea. *Perfecta definiție* a absurdului. Câteva clipe se uită la mașinile de pe autostradă. Apoi ia ziarul și privește iarăși chipul îngust și zâmbitor al bătrânului scrib. Încă trăiește. Poate chiar acum și el se uită la cerul înalt și albastru de septembrie, cu caietul alături pe masa de grădină și cu un pahar de apă minerală (sau vin, dacă îi mai permite stomacul) la îndemână.

Dacă există un Dumnezeu, meditează Pauline Enslin, *atunci uneori poate fi al naibii de generos.*

Îl așteaptă pe Phil să se întoarcă cu dosarul ei și cu una dintre agendele pe care îi place lui să-și scrie poeziile. Se vor juca de-a schimbul. Iar la noapte poate vor juca și alte jocuri. Și-și repetă: Nu-i deloc exclus.

III. LA VOLANUL DUBIȚEI, BRENDA SE SIMTE CA ÎN CARLINGA UNUI AVION CU REACȚIE.

Totul este digital. Mașina are și un radio cu transmisie prin satelit, deasupra căruia se află un ecran GPS. Când dă cu spatele, GPS-ul devine un monitor TV, ca să vezi ce e înapoi. Bordul strălucește, mirosul de mașină nouă umple interiorul și de ce n-ar fi așa, când kilometrajul indică doar o mie două sute de kilometri? N-a mai condus în viața ei vreun autoturism atât de puțin rulat. Dacă apeși butoanele de pe dispozitivul electronic, poți afla viteza medie cu care mergi, la câți kilometri consumi un litru de benzină, cât combustibil ți-a mai rămas în rezervor. Motorul este incredibil de silențios. Scaunele din față sunt îmbrăcate într-un material de albeața osului, dar care seamănă cu pielea. Amortizoarele înmoaie toate șocurile.

În spate este un ecran rabatabil cu un DVD player. Copiii nu se pot uita la *Mica sirenă*, pentru că Truth, micuțul de trei ani al lui Jasmine, a mânjit discul cu unt de arahide, dar se mulțumesc și cu *Shrek*, chiar dacă toți l-au văzut cam de vreun miliard de ori. Chestia e că acum se uită la film *în timp ce merg cu mașina!* Freedom doarme între Freddy și Glory, în scăunelul ei de mașină; Delight, fetița de șase luni a lui Jasmine, doarme în poala mamei sale, în vreme ce ceilalți cinci se înghesuie în cele două scaune din spate uitându-se la ecran, ca vrăjiți. Toți au gurile căscate. Eddie, al lui Jasmine, se scobește în nas, iar sora lui mai mare, Rosellen, are salivă pe bărbia ascuțită. Dar cel puțin tac din gură și măcar de data aceasta nu se

mai încaieră din nimic. Sunt hipnotizați.

Brenda n-ar avea niciun motiv să nu fie fericită. Copiii sunt cuminți, drumul i se întinde înainte, neted și gol ca o pistă pentru avioane, ea se află la volanul unei dubițe nou-nouțe și traficul este mult mai lejer de la ieșirea din Portland. Vitezometrul digital indică 112 kilometri/oră, iar păpușica asta nici măcar nu transpiră. Cu toate acestea, întunericul începe s-o învăluie din nou. În definitiv, mașina nu-i aparține. Va trebui s-o restituie. Necugetată cheltuială, pe bune, căci ce o așteaptă la capătul acestui drum, ce o așteaptă în Mars Hill? Mâncare cumpărată de la restaurantul Round-Up, unde a lucrat pe când era încă în liceu și nu începuse să se îngrașe. Hamburgeri și cartofi prăjiți în ambalaje din plastic. Copiii se vor bălăci în piscină înainte de masă și, poate, și după aceea. Cel puțin

unul dintre ei se va lovi și va începe să urle. Poate mai mulți. Iar Glory se va lamenta că apa-i prea rece, chiar dacă nu-i deloc așa. Glory se lamentează încontinuu. Se va lamenta toată viața. Brenda nu poate suferi smiorcăielile alea și îi spune lui Glory că e leită taică-su... însă adevărul este că fetița seamănă cu ambii părinți. Amărât copil. Cum sunt toți, de fapt. Copii amărâți îndreptându-se spre vieți amărâte.

Se uită la dreapta, dorindu-și ca Jasmine să spună ceva nostim și s-o binedispună, dar se sperie când vede că Jasmine plânge. Lacrimi mute îi inundă ochii și îi strălucesc pe obraji. Bebelușa Delight doarme netulburată în poala ei, cu un deget în gură. E degetul pe care și-l suge mereu și e plin tot cu bășici. Jas a plesnit-o de i-a sunat apa-n cap prima dată când a văzut-o că și-l vâră în gură, dar la ce bun să pălmuiești un copil de șase luni? La fel de bine ai putea pălmui o ușă. Dar o faci uneori. Uneori nu te poți abține. Uneori nici nu vrei să te abții. A trecut și Brenda prin asta.

— Ce e, fată? întreabă Brenda.

— Nimic. Nu mă lua în seamă, fii atentă la drum.

În spate, Donkey tocmai ce a zis ceva nostim către Shrek și copiii chicotesc. Dar nu și Glory; pe ea a luat-o somnul.

— Haide, Jas, zi-mi. Sunt prietena ta.

— Ți-am zis că nu-i *nimic.*

Jas se apleacă peste copilul adormit. Scăunelul auto al lui Delight e jos, lângă ea. În el, deasupra unui maldăr de pamperși, se află sticla cu lichior pe care au cumpărat-o din South Portland, chiar înainte să intre pe autostradă. A băut foarte puțin, dar iat-o acum luând două înghițituri zdravene înainte de a pune dopul la loc. Lacrimile îi șiroiesc pe obraji.

— Nimic. Sau toate la un loc. Mă gândesc că oricum ai da-o, tot aia e.

— Tommy? Frate-tău?

Jas izbucnește în hohote aspre și furioase de râs.

— Pe cine încerc eu să păcălesc? N-am să văd niciun sfanț. Mama o să dea vina pe tata, că-i vine mai ușor așa, deși nici ea nu vrea să mă ajute. Și, oricum, mare parte din bani s-au dus. Și tu? Crezi că ai tăi or să-ți dea ceva?

— Da, așa cred.

Mda. Mă rog. Probabil. Cam vreo patruzeci de dolari. Adică o pungă și jumătate de alimente. Două pungi dacă va folosi și cupoanele din revistele *Uncle Henry's Swap or Sell It Guide.* Și întunericul din jurul ei devine mai dens doar la gândul că va fi nevoită să răsfoiască fițuica aia răpănoasă, mânjindu-și degetele cu tuș. După-amiaza este splendidă, mai mult de miez de vară decât de septembrie, însă lumea în care trebuie să depinzi de *Uncle Henry's* este o lume cenușie, o lume întunecată. Și Brenda se întreabă: *De unde ne-am pricopsit amândouă cu toți plozii ăștia? Parcă mai ieri mă pipăiam cu Mike Higgins în spatele atelierului de lăcătușerie.*

— Ești băftoasă, îi zice Jasmine, trăgându-și nasul. Ai mei au în fața casei trei jucărele nou-nouțe pe benzină și se jură că-s lipiți pământului. Știi ce o să zică taică-meu când o să-i vadă pe ăștia mici? „Ai grijă să nu pună mâna pe nimic", asta o să zică.

— Poate s-a mai schimbat, spune Brenda. Poate s-a îmbunat.

— Nu s-a schimbat și nu s-a îmbunat, răspunde Jasmine, și n-o v-a face niciodată.

Lui Rosellen i se face somn. Vrea să-și culce capul pe umărul fratelui ei și Eddie îi dă un pumn în braț. Ea se freacă la locul lovit și începe să se smiorcăie, dar se ia curând cu aventurile lui Shrek. Bărbia îi este tot udă de salivă. Brenda își spune că balele alea o fac să semene cu o retardată. Ceea ce nu-i departe de adevăr.

— Nu știu ce să zic, continuă Brenda. Oricum, o să ne distrăm pe

cinste. O să stăm la motel, fată! O să fie și piscină!

— Mda, și o să fie și un individ care o să ne bubuie în perete la unu dimineața, ca s-o fac p-asta mică să tacă. De parcă eu mi-aș *dori* să urle în creierii nopții pen' că-i ies toți dinții deodată.

Mai ia o gură din sticla cu lichior de cafea și i-o întinde Brendei. Brenda are suficientă minte ca să n-o ia și să-și riște astfel permisul... dar nu se vede niciun polițist. Și chiar dacă ar rămâne fără el, ce mare tragedie ar fi? Mașina fusese a lui Tim, a luat-o când a plecat, și oricum era o rablă pe patul de moarte, cu caroseria peticită. Pagubă-n ciuperci, în plus, mai e și tot întunericul ăsta. Ia sticla și și-o duce la gură. Doar o înghițitură mică-mitică, dar lichiorul e cald și bun, ca o rază întunecată de soare, așa că mai ia încă una.

— „Dați-vă pe role" se închide la sfârșitul lunii, spune Jasmine, luând sticla.

— Jassy, *nu*!

— Jassy da.

Se uită fix la drumul din față.

— Jake a rămas lefter. A anunțat că-și vinde afacerea încă de anul trecut. Și uite cum îmi iau *adio* de la nouăzeci de dolari pe săptămână.

Bea. În poala ei, Delight se mișcă puțin, apoi adoarme la loc cu degetul îndesat în gură. În același loc în care, peste nu prea mulți ani, un alt Mike Higgins va dori să-și vâre sula, își zice Brenda. *Iar ea probabil că-l va lăsa. Cum am făcut și eu. Cum a făcut și Jas. Fiindcă așa merg lucrurile.*

În spatele lor, Prințesa Fiona zice ceva amuzant, dar copiii nu mai râd. Au început să moțăie. Chiar și cei mai mari. Eddie și Freddy, nume ca dintr-un banc de sitcom...

— Lumea s-a întunecat, spune Brenda, fără să-și dea seama ce are de gând să zică până ce nu-i ies cuvintele din gură.

Surprinsă, Jasmine se întoarce spre ea.

— Ai dreptate. Așa mai vii de-acasă.

Brenda zice:

— Dă-mi sticla aia.

Jasmine i-o dă. Brenda mai ia câteva înghițituri, apoi i-o înapoiază.

— Gata. Mi-ajunge.

Jasmine îi aruncă vechiul ei rânjet pieziș, cel pe care Brenda și-l amintește bine din după-amiezile de vineri petrecute în sala de lectură a liceului. Pare straniu, sub obrajii scăldați în lacrimi și ochii înroșiți.

— Sigur?

Brenda nu-i răspunde, însă apasă mai tare pe accelerație. Acum vitezometrul digital indică 130 de kilometri/oră.

IV. „ÎNCEPE TU", SPUNE PAULINE.

Și dintr-odată o cuprinde timiditatea. Parcă i-ar fi teamă să-și audă propriile cuvinte ieșind din gura lui Phil, convinsă că vor suna bombastic și fals, aidoma tunetelor seci. Însă a uitat cât de diferită este vocea lui de vorbit în public - declamatoare și cam siropoasă, la fel ca vocea unui avocat dintr-un film, în scena în care-și ține pledoaria finală în fața juraților - față de cea folosită atunci când este în prezența unor prieteni apropiați (și n-a pus încă strop de băutură în gură). Este o voce blândă, sinceră, iar ea este încântată să-l audă recitându-i poezia. Nu, este mai mult decât încântată. Este recunoscătoare. Citite de el, versurile par mult mai bune decât sunt de fapt.

„Umbre se-ntipăresc pe drum
În sărutări rujate-n negru.

Zăpada putrezită de pe câmpuri
Sclipește ca un voal de nuntă aruncat.
Praf aurit e ceața care se ridică.
Norii dau în clocot și năluca unui disc
Pare că le gonește în spate.
Și iese la iveală!
Cinci secunde doar și este vară
Iar eu am șaptesprezece ani și flori
în poala rochiei."

Phil lasă hârtia jos. Îl privește, surâzând puțin, dar tot temătoare. El dă din cap.

— E bună, draga mea, spune el. Chiar foarte. Rândul tău.

Ea deschide agenda, găsește ultima poezie și trece peste cele câteva patru sau cinci ciorne mâzgălite. Știe bine cum lucrează el, așa că dă foile până ajunge la o variantă care să nu fie scrisă cu caligrafia aceea neciteață, ci cu litere mici, ca de tipar. Îi arată pagina. Phil dă din cap, apoi se întoarce să se uite la autostradă. E foarte plăcut aici, dar vor pleca în curând. Căci nu trebuie să întârzie.

Vede apropiindu-se o dubiță roșie. Are viteză mare.

Pauline începe să citească.

V. BRENDA VEDE CORNUL ABUNDENȚEI REVĂRSÂND FRUCTE STRICATE.

Da, își spune ea. *Cam așa stau lucrurile. Prost să fii, noroc să ai.*

Freddy va fi luat în armată și se va duce să lupte în țări străine, la fel cum a făcut Tommy, fratele lui Jasmine. Băieții ei, Eddie și Truth, vor face același lucru. Când și dacă se vor mai întoarce acasă, își vor lua mașini tunate - asta-n ideea că va mai exista benzină peste douăzeci de ani. Iar fetele? Fetele vor ieși cu băieți. Își vor pierde

virginitatea pe fundalul unui concurs televizat. Vor face copii și carne la tigaie și se vor îngrășa, la fel cum s-a întâmplat cu ea și cu Jasmine. Vor fuma nițică iarbă și vor mânca multă înghețată - din aceea ieftină de la Walmart. Poate că nu și Rosellen. Ceva nu-i chiar în regulă cu ea. Probabil că va intra la o școală pentru copiii cu nevoi speciale. Și-n clasa a opta încă va mai avea salivă pe bărbia ei ascuțită. Cei șapte copii vor face șaptesprezece copii, iar cei șaptesprezece vor face șaptezeci, iar cei șaptezeci vor face două sute. Parcă le vede marșul zdrențăros spre viitor, unii în jeanși cu talii joase ce le descoperă chiloții, alții cu tricouri heavy metal, unele fete îmbrăcate cu uniforme jegoase și pătate de chelnerițe, altele purtând colanți cumpărați la Kmart cu eticheta de FABRICAȚI ÎN PARAGUAY ițindu-se din cusătura tururilor voluminoase. Parcă vede muntele de jucării pe care le vor avea și care, mai târziu, vor fi vândute la ocazii (de unde majoritatea fuseseră cumpărate, ca să fim sincere până la capăt). Vor cumpăra produsele pe care le văd la teleshopping și se vor îndatora la bănci, așa cum a făcut ea... și cum va face din nou, pentru că povestea asta cu loteria a fost un noroc chior. Mai mult decât un noroc, un miraj. Pentru că, în esență, viața este un capac ruginit de roată care zace într-un șanț la marginea drumului. Iar viața ei va merge mai departe. Nu va mai avea niciodată sentimentul că se află în carlinga unui avion cu reacție. Și cu asta, basta. Vaporul ei nu va intra în port. Nu există bărci de salvare și nimeni nu-i filmează viața. Asta-i realitatea, nu un reality-show.

Shrek s-a terminat și toți copiii dorm, inclusiv Eddie. Capul lui Rosellen se odihnește din nou pe umărul lui. Fetița sforăie ca o babă. Are mâinile pline de pete roșii pentru că sunt perioade când se scarpină ca apucata.

Jasmine pune dopul la sticla cu lichior de cafea și o așază la loc, în

scăunelul auto de la picioare. Spune aproape șoptit:

— Când aveam cinci ani, credeam în inorogi.

— Și eu, zice Brenda, cu ochii la ea. Mă întreb cât de repede poate să meargă chestia asta.

Jasmine se uită la drum. Trec în goană pe lângă un indicator pe care scrie POPAS 2 KM. Nu vede mașini care să se îndrepte spre nord; au la dispoziție ambele benzi de circulație.

— Hai să aflăm, suflă Jasmine.

Vitezometrul urcă de la 130 la 140. Apoi la 145. Pedala de accelerație nu s-a lipit încă de podeaua mașinii. Toți copiii dorm.

Uite și popasul. Se apropie de ele ca săgeata. Brenda observă o singură mașină în parcare. Pare una mai simandicoasă, un Lincoln sau poate un Cadillac. *Aș fi putut să închiriez așa ceva,* își spune ea. *Aveam bani de ajuns, dar prea mulți copii. Unde să-i bag pe toți?* Chiar așa, asta-i povestea vieții ei.

Nu se mai uită acum la drumul din față. Se uită la vechea ei prietenă din liceu, care locuiește în orașul vecin. Și Jasmine se uită la ea. La aproape o sută șaizeci de kilometri la oră, mașina începe să derapeze.

Jasmine face un semn mic din cap și o ridică în brațe pe Dee, strângând-o la piept. Bebelușa încă are degetul în gură.

Brenda îi răspunde cu același semn din cap. Apoi apasă și mai tare pedala de accelerație, încercând s-o lipească de podeaua mașinii. Și reușește.

VI. „STAI, PAULIE, STAI”.

Se întinde și o apucă de umăr cu mâna lui noduroasă, speriind-o. Ridică ochii de la poezie și îl vede cum se holbează la autostradă. Are gura căscată și ochii atât de ieșiți din orbite că parcă ating lentilele ochelarilor. Îi urmărește privirea chiar la timp ca să vadă

cum o dubiță roșie patinează lin de pe banda de circulație pe cea de avarie și de pe banda de avarie peste rampa de intrare în zona de popas. Dar nu intră. Are viteză mult prea mare. Traversează rampa cu cel puțin o sută cincizeci de kilometri la oră și cade în râpă, unde se izbește de un copac. Se aude o bubuitură puternică și inexpresivă, apoi zgomot de cioburi. Se dezintegrează parbrizul; bobițele de sticlă strălucesc o clipă în soare, iar ea își spune - ce impietate - *superb.*

Copacul despică dubița în două. Ceva - însă Phil Henreid nu vrea să-și imagineze că ar fi vorba despre un copil - este aruncat în sus și cade în iarbă. Apoi rezervorul mașinii ia foc, iar Pauline începe să urle.

Bărbatul se ridică iute în picioare și coboară în fugă râpa, sărind peste îngrăditura popasului cu agilitatea tânărului de odinioară. În ultimul timp se gândește mai mereu la inima lui beteagă, însă acum, când aleargă spre dubița în flăcări, a uitat de ea.

Umbrele norilor se rostogolesc peste câmpie, apoi peste pădurea din depărtare. Florile de câmp își înclină capetele.

Se oprește la douăzeci de metri de rugul funerar scăldat în benzină. Căldura îi arde obrajii. Vede ceea ce știa că o să vadă - niciun supraviețuitor - dar nici prin minte nu-i trecuse că vor fi atât de mulți ne-supraviețuitori. Vede sângele de pe iarbă. Vede cioburile unui stop din spate, ca o grămăjoară de căpșuni. Vede un braț retezat agățat într-o tufă. Vede un scăunel auto pentru copii care se topește în flăcări. Vede pantofi.

Pauline ajunge lângă el. Gâfâie. Doar privirea îi este mai răvășită decât părul.

— Nu te uita, îi spune el.

— A ce miroase? Phil, a ce *miroase?*

— A benzină și cauciuc ars, răspunde el, deși probabil că nu la

mirosul acesta se referise ea. Nu te uita. Du-te înapoi și - ai mobilul la tine?

— Da, sigur că-l am...

— Du-te înapoi și sună la Urgențe. Nu te uita. Nu vrei să vezi așa ceva.

Nici el nu vrea să vadă, dar nu-și poate desprinde privirea. Câți să fi fost? Vede trei trupuri de copii și unul de adult - posibil o femeie, dar nu este sigur. Însă atâția pantofi... și hainele...și vede și carcasa unui DVD...

— Și dacă nu-mi răspund? Întreabă ea.

El îi arată fumul. Apoi îi arată cele trei sau patru mașini care au oprit deja la marginea autostrăzii.

— Nu contează, îi spune. Încearcă totuși.

Ea se îndepărtează puțin, apoi se întoarce. Plânge.

— Phil... câți sunt?

— Nu știu. Mulți. Du-te, Paulie. Poate că unii mai sunt încă în viață.

— Tu știi mai bine, bâiguie ea printre suspine. Blestemata aia de mașină mergea prea repede.

Își târăște picioarele începând să urce panta. Când ajunge la jumătatea drumului spre parcarea popasului (acum sunt mai multe mașini care au oprit), îi trece prin minte un gând înfiorător și se uită în urmă, convinsă că își va vedea vechiul prieten și iubit întins în iarbă, cu mâinile apăsate pe piept - poate, fără cunoștință - poate. Dar el e tot în picioare și acum înconjoară cu multă prudență jumătatea stângă a mașinii în flăcări. Acum își dă jos elegantul sacou sport, cu petice în coate, îl vede cum se așază în genunchi și acoperă ceva. O persoană sau o parte dintr-o persoană. Apoi se ridică și se duce mai departe.

Urcând panta, își spune că toate eforturile lor de a crea frumusețe

din cuvinte nu sunt decât o amăgire. Sau o farsă făcută pe socoteala lor, niște copii egoiști care refuză să se maturizeze. Da, mai degrabă asta. *Unor astfel de copii merită să li se joace feste*.

Când ajunge gâfâind în parcare, vede cum paginile culturale din *Times* dansează leneș prin iarbă în adierea blândă a vântului și își spune: *Nu contează. Herman Wouk încă trăiește și scrie o carte despre limba în care ne vorbește Dumnezeu. Herman Wouk crede că trupul ni se șubrezește, dar cuvintele niciodată. Măcar asta e-n regulă, așa-i?*

Un bărbat și o femeie se apropie în fugă. Femeia face o fotografie cu mobilul. Pauline Enslin vede și nu se miră prea mult. Presupune că mai târziu femeia va arăta poza prietenilor ei. Și apoi se vor așeza cu toții la masă și vor bea și vor discuta despre mila Domnului. Mereu neștirbită-i mila Domnului atunci când li se întâmplă altora.

— Ce s-a întâmplat? strigă la ea bărbatul.

Se întâmplă că în râpă e un poet bătrân și slab. Dezbrăcat acum până la brâu. Și-a scos și cămașa ca să acopere un alt trup. Coastele îi împung pielea prea albă. Îngenunchează și întinde cămașa. Ridică mâinile spre cer, apoi le coboară și-și acoperă capul cu ele.

Și Pauline scrie poezii, prin urmare se simte în stare să-i răspundă individului în limba în care ne vorbește Dumnezeu.

— Ție ce pizda mă-tii ți se pare că s-a întâmplat?

Pentru Owen King

Publicat în Revista *Colecția Povestiri Științifico-Fantastice Anticipația nr. 11/2013*.

Traducere din limba engleză de Ruxandra Toma;
Herman Wouk Is Still Alive © Stephen King, 2011